

Кулаксіз Ц. С., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: **Кунєв Ю. Д.**, д.ю.н., професор

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ, АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ТА ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ: СУТНІСТЬ ТА СПІВВІДНОШЕННЯ

У науці адміністративного права одним з найпоширеніших понять є термін державного управління як самостійного виду державної діяльності, що має певні характеристики: він є організуючим, виконавчо-розпорядчим, має підзаконний характер, має особливу групу державних органів щодо реального втілення завдань та функцій держави під час повсякденного й безпосереднього керівництва певними сферами.

Визначаючи поняття державного управління, слід скористатися енциклопедією державного управління, в якій зазначено, що категорія державне управління – це діяльність держави (органів державної влади), спрямована на створення умов для якнайповнішої реалізації функцій держави, основних прав і свобод громадян, узгодження різноманітних груп інтересів у суспільстві та між державою і суспільством, забезпечення суспільного розвитку відповідними ресурсами [1, с. 157].

Характеризуючи ознаки сучасного державного управління та його розвиток, потрібно вказати, що ці процеси пов'язані зі змінами, які відбуваються в соціально-економічній та політичній сферах. Роль країни та її управління економічною та соціальною сферами в даний час не тільки не послаблюється, а навпаки, посилюється, чим можна вказати про інтенсивну правотворчу діяльність, яка спрямована на регулювання відносин у цих сферах.

Також, державі дозволяє активно впливати на соціальні, політичні, економічні процеси, Конституція України. Варто зазначити, що діяльність країни та її органів не завжди позитивно впливає на політичні процеси, але влада створює усі можливі засоби для стимулювання цих процесів. Саме ці дії і повинні оцінюватися як результат функціонування системи державного управління.

Досліджуючи питання щодо визначення «адміністративно-правового регулювання», варто зазначити, що цей термін широко використовується у науці адміністративного права й застосовується в різних його сферах. Деякі науковці визначають це поняття як таке, що являє собою цілеспрямований вплив правових норм, прийнятих державою, і постає в якості відповідних адміністративних засобів забезпечення прав та законних інтересів фізичних, юридичних осіб та держави у суспільних відносинах з метою підпорядкування їх юридично

встановленому правопорядку, а також охорони та розвитку в інтересах суспільства і держави.

Досліджуючи термін публічного адміністрування, слід вказати, що на думку деяких науковців, поняття публічного адміністрування полягає в чіткій організації виконання державної політики та програм, яка є централізованою, і координації діяльності працівників. Інші науковці, що досліджують сферу державного управління, зазначають, що публічне адміністрування частково залежить від втілення у життя нормативно-правових актів. Також, деякі з них, стверджують, що публічне адміністрування застосовується в управлінській, правовій та політичній теорії і є процедурою виконання дій трьох гілок влади з метою здійснення державного регулювання та надання послуг населенню.

Співставляючи зазначені вище поняття, слід вказати, що публічне адміністрування є зв'язком між державним та публічним управлінням. Низка науковців, серед яких О. Босак, М. Міненко, Ю. Сурмін, вважають публічне адміністрування перехідною ланкою або етапом від державного управління до публічного врядування. О. Босак зазначає, що у державному секторі модель публічного адміністрування трансформувалась у модель публічного управління [2, с. 60].

Також, досліджуючи співвідношення зазначених вище понять, слід вказати думки деяких науковців з цього приводу. Наприклад, А. Колодій, В. Мартиненко, Ю. Шаров, визначають публічне адміністрування частиною управлінського процесу, складовою публічного управління. А. Колодій стверджує, що публічне адміністрування є різновидом управлінської діяльності інституцій публічної влади, завдяки якій держава та громадянське суспільство забезпечують самокерованість усієї суспільної системи та її розвиток у певному, визначеному напрямку. В. Мартиненко зазначає, що публічне адміністрування є формою реалізації публічного управління, яке здійснюють представницькі органи демократичного врядування через свої виконавчі структури.

Щодо питання «управління», то воно «вміщує» і керування, і адміністрування, керівництво, організацію, володіння. Тобто, публічне адміністрування є частиною публічного управління, метою якого є розвиток країни, заснованої на принципах демократії за допомогою новітніх методів управління, які направлені на забезпечення рівня світових стандартів.

Публічне управління можна розглядати як суспільне управління, що здійснюється через надання суспільству влади, тобто децентралізацію, і чим більше воно є децентралізоване, тим більше воно є публічним. Процес здійснення публічного управління реалізується через публічні адміністрації.

Тому, аналізуючи вищезазначене, необхідно вказати, що публічне адміністрування та державне управління є складовими соціального

управління. Публічне адміністрування пов'язує державне управління з публічним управлінням та забезпечує його організацію та втілення в життя відповідних рішень. Основним елементом державного управління є держава та державна влада, а для публічного адміністрування – суспільство та публічна влада. Щодо державного управління, то у ньому об'єктом виступає держава, а характеризуючи публічне адміністрування, то у нього об'єктом є суспільство.

Література

1. Енциклопедія державного управління. У 8 т. Т. 1. Теорія державного управління. Нац. акад. держ. упр. при Президентові України; наук.-редкол.: Ю.В. Ковбасюк (голова) [та ін.]. Київ: НАДУ, 2011. 747 с.

2. Базарна О.В. Поняття, суть, природа публічного управління та державного управління. *Вісник Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля: збірник наукових праць*. Луганськ, 2012. № 1. Ч. 2. С. 59-64.

УДК 342.92 (043.2)

Кулаксіз Ц. С., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Дей М. О., к.ю.н., доцент

АДАПТАЦІЯ ІНСТИТУТУ СУБ'ЄКТИВНИХ ПУБЛІЧНИХ ПРАВ ПРИВАТНИХ ОСІБ У ВІДПОВІДНІСТЬ ДО ЗАКОНОДАВСТВА ЄС

Уже достатньо великий проміжок часу Україна визнала головним напрямком зовнішньої політики та її стратегічним курсом – вступ до Європейського Союзу. Ключовим елементом європейського інтеграційного процесу є правова інтеграція, яка полягає, насамперед, у зближенні та гармонізації норм права, що передбачено Законом України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики». Під зближенням та гармонізацією норм права слід розуміти певну адаптацію українського законодавства до норм ЄС, досягнення конкретного рівня узгодженості з європейською правовою системою.

«Адаптація законодавства України до законодавства ЄС є однією з основних складових процесу інтеграції України до ЄС, що є пріоритетним напрямом української зовнішньої політики. Це процес приведення законів України та інших нормативно-правових актів у відповідність *acquis communautaire*» [1].

Процес адаптації українського законодавства до норм ЄС – складний шлях, який повинен включати в себе певні етапи, що супроводжуватимуться веденням нормативно-правових актів чи внесенням поправок до вже існуючих. Значним елементом гармонізації